

Петко Р. Славейков

Из отговорът към...
(Уломка)

... Със думи, друже, медени
приканяш мя да пея;
но как аз с устни ледени
на песен да посмея?...

Ни сила има в мен, ни страст,
аз всещ съм замъждяла.
Изгубил съм и свят и глас –
Да пям ми са отщяло.

Да пям!... Каж ми, на кого?
Защо ли? За какво ли?
Кат няма друго освен зло,
страданья и неволи!

Не виж ли? Редом лошота,
злочестини големи!
Беди ми склопили уста,
за песен те са неми...

Да пям не мога и не ща,
да плача искам жално –
не над безмълвни гробища,
а над житъе страдално.

За плач що трябва гробища?
Страна на смърт не е ли
земята с наште дворища,
додет сми са прострели?

Жив няма, няма ни един
с дух бодур и свободен –
едничък бащин, майчин син
пророк до нас проведен.

Заспали всички в тъмота
и никой свет не ище.
Заспали! Мрак и пустота
над нашите жилища!

Да плачем над лежащите

в земите преизподни,
ще бъдат, друже, нашите
сълзи съвсем безплодни...

О, нека, нека си лежат
там мъртвите спокойно...
За плач са тези, на светът
що плъзнат недостойно...

За плач са наште, по дома
що живи не живеят,
те са достойни за тъма,
в тъмата чунким тлеят.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4224>]